

DÜŞÜNCE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 3

USTA

Aynalardan bakan ben değildim usta.
O eski ben gitgide ufalmış.
İçimde bir sürü çocuk ,hepsi birbirinden usanmış;
Bir girdapta dönüyorum.

Uzatmalı baharların üzerine serdim umutlarımı.
Tam filize durmuşken üzerine karlar yağmış usta.
Köklerimdeki öz suyu yana uzanmış,
Söyle bunun neresi yanlış.

Bir yerlerde kayboluyorum.
Bir mevsimde soluyorum.
Haykırmak istiyorum, boğuluyorum.

Bedirhan ATA

Recep UZUN

BİR TUTAM YALNIZLIK

Yine sessiz geceler... Yine en berbat günümdeyim. Kendimi iyi hissetmediğim zamanların adını daha koyamadım bile. Odamdaki duvar bile konuşmuyor artık benimle. Nedenini bilemediğim bir durgunluk var üzerimde. Böyle sanki ayaklarım yerden kesilmiş, hissetmiyorum. Yürümekte zorluk çekiyorum. Hissedecek canım kalmadı. Artık anlamsız geliyor çoğu şey...

Çaresizim işte. Ne yaptığımı inanın kestiremiyorum. Kafamda tonlarca kelime... Başımın ağrısı da bu yüzden sanırım. Hiç kendimi kaybetmezdim bu kadar, en yakınimdakiler bile bana ne olduğunu anlayamıyor. Tam da bu işte beni bu kadar yaralayan... Anlamıyorlar. Anlatsam da, anlatmasam da anlamaları gerekirken anlamıyorlar işte. Sanki ben farklı dilde konuşuyorum, sanki hiç tanımadıkları biriyim. Saatin tik tak seslerini bile duyuyorum. O kadar yalnızım. Yalnızlık... İnsanı en derinden etkileyen yara... Kabuk işte. Elimden tutacaklarına tekrar kanatıyorlar yaramı. Ne acı... Bir insanı en derinden kırdığında yara bandı taklidi yapmakta ne? Bu sorunun cevabını arasam da tam bir cevap bulamıyorum. Neden ya neden cidden nasıl kırabiliyorsun bir kalbi? Canını nasıl incitebiliyorsun, duygularına bu kadar nasıl kör olabiliyorsun?

Zaman, yine durdun. Aklım karmakarışık. Çıkamıyorum işin içinden. Dalgınlık kanıma işlemiş sanki... Kendime gelmenin zamanı geldi çoktan. Ama beni kendime getirecek bir haber alamadım daha. Belki de gerçeklerle yüzleşmeye korkuyorum. Çünkü beni kendime getirecek biri daha gelmedi... Ömrüm her şey güzel olacak diye beklemekle geçiyor.

İlayda SEMERCİ

VELİ TOPLANTILARI

Arkadaşlar, ben bu öğretmenleri anlamadım gitti. Anlayan varsa da bana anlatsın. Tonlarca ödev veriyorlar, şu sayfadan şuraya kadar özetini çıkarın, defterlerinize yazın, bilmem şu konuya da çalışın gelin, haftaya bunu işleyeceğim. Bütün bunları yaparsın, yazılı olur, düşük not aldığında da biz kabahatli oluruz.

Veli toplantıları ayrı bir dert. Annem sorar: "Hocam bizim oğlan nasıl?" Hoca notlara bakar: "60 almış ama daha fazla çalışması lazım, derse hazırlıklı gelmesi lazım; ayrıca da derse katılması lazım. Hatta sizin çocuk biraz içine kapanık, derse pek katılmıyor." der. Aslında içine kapanık biri değilim. Hoca beni öyle zannediyor. Hoca soru sorduğunda parmak kaldıracam; ama biliyorum ki ben daha cevap vermeden birisi söz almadan cevap verecek. Ben de boş yere ayağa kalkmış olacağım.

Veli toplantılarından sonra akşam evde hesap sorma başlar. Babam önce annemden bilgileri alır. Sonra da odama gelir, fırça atmalar, azarlamalar yatana kadar devam eder. Sonra da babam: "Bütün bunların sebebi o serseri arkadaşların. Onlara takılma, onlarla arkadaşlık yapma." der. Ayrıca: "İçine kapanık biri olduğunu söylemiş hocaların annene. Hayrola bir derdin mi var, kız meselesi mi, söyle de sana yardım edelim."

İçine kapanık biri değilim. Öğretmenler beni öyle tanıyor ama yanlış. Bir öğretmen 250-300 öğrencinin dersine girerse olacağı bu. Onlara da haksızlık yapmayalım. Hepimizi nasıl tanıyacaklar? Kişilik özelliklerimizi nereden bilecekler? Ama onların da tam bilmeden hakkımızda yorum yapmalarını sevmiyorum. Veli toplantılarındaki bu yorumlar evde bazen kabusu dönüşüyor.

Öğretmenlerime bütün öğrenciler adına sesleniyorum: Lütfen bizi biraz da övün de evde birkaç gün havamız olsun. Harçlıklarımız da belki artar.

Hasan VELİ

ABLAM VE BEN

Çok sevdiğim, değer verdiğim bir ablam var. Ama ara sıra beni sinirlendirdiğinde onu sevmediğimi, ondan nefret ettiğimi söylüyorum. Aslında bunu içten söylemiyorum. Onun kalbimdeki yeri başka... Sadece kızgınlıkla ondan nefret ettiğimi bile söylüyorum. Ona söyleyeceğim gerçek sözler bunlar değil. Ablam da zaten bunlara pek aldırmıyor. Ama onu üzdüğümün farkındayım. Amacım bu değil. Asabi bir kişiliğim var, buna engel olamıyorum. Aslında öfkemi kontrol edemiyorum. Geçenlerde de bir elbise yüzünden tartıştık. Küs ayrılmıştık.

Ablamla tartışmalarımı düşünürken bir haber gözüme takıldı. Ablamın gittiği okulun servisi kaza yapmış. Çok sayıda yaralının olduğu haberde geçiyordu. Bir an dondum kaldım, başımdan kaynar sular boşaldı. Sonra kendimi toplamaya başladım. Annem mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Ona nasıl söyleyecektim. Anne, gel otur yanıma diye seslendim. Yine var diye bağırdı, başını mutfak kapısından uzatarak. Ağlamaya başlamıştım. Annem bunu görünce geldi, yanıma oturdu: neyin var kuzum diye sarıldı. Ben interneti açtım ve haberi gösterdim. Haberde yaralı öğrencilerin isimleri de yer alıyordu. Ablamın adı da vardı. Annem olduğu yere yıkıldı. Ne yapacağımı şaşırdım. Tam o anda babam kapıdan beliriverdi. Ablamın kaza geçirdiğini ona söyledim. Babam her şeyi bildiğini, bizi hastaneye götürmek için geldiğini söyledi. Babamı zaten hastaneden aramışlar ve ablamın durumunu anlatmışlar. Babamın da telaşlı olduğunu görebiliyordum; âma bunu bize yansıtmamaya çalışıyordu.

Bir süre sonra annem kendine geldi, hemen toparlanıp arabaya bindik ve ablamın yattığı hastaneye gitmek üzere yola çıktık. Babam hep susuyordu. Arabada bir sessizlik hâkimdi. Babama sormaya korkuyordum ablamın durumunu. Annem sordu. Babamın sesi titriyordu durumunun ağır olduğunu ve hastanede ameliyata alındığını bize anlatırken. Arabada tekrar herkes sustu. Sadece annemin alçak sesle ettiği duaları işitiyordum.

Hastaneye nasıl ulaştığımızı bile hatırlayamıyorum. Oraya varmamız iki saat sürmüştü. Hastanenin merdivenlerini koşarak çıktık. Babam danışmadaki bayanla bir şeyler konuştu, tekrar merdivenlere yöneldi, biz de arkasında. Ameliyathane katına ulaştık. Kapıda beklemeye başladık. Bir görevli geldi, ona hasta yakını olduğumuzu söyledik. Ablamı iki saat önce ameliyata aldıklarını ve ameliyatın iki saat kadar devam edeceğini söyledi.

Kan grubumuzu sordu ve babamın bir yere ayrılmamasını söyledi.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Onunla son tartışmamızda ona "İnşallah geberirsin de senden kurtuluruz." demiştim. Ablama bir şey olursa bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacaktım, bilmiyorum. Kafamda binlerce soru. Bu kazadan, ablama olanlardan ben sorumluydum.

Birden ameliyathane kapısı açıldı, ablam sedyede. İki kişi sedeyi yavaş yavaş itiyordu. Birinin elinde de serum. Ablam baygın, vücudunun birkaç yerinde de sargılar vardı. Annem: "Kızım, kızım diyerek sedeye doğru ilerledi. Görevliler anneme izin vermedi. Sonra doktor babamı çağırdı. Babama, ameliyatın çok başarılı geçtiğini, 24 saat yoğun bakımda kalacağını, durumu hakkında net bilgiyi de bundan sonra vereceğini söyledi. Geçmiş olsun diyerek ayrıldı. İki saat zaten zor geçmişti. Şimdi de 24 saat nasıl geçecek, düşünüp duruyorum. Camlı bölmeli bir yere götürdüler. Camdan onu görebiliyordum, ablam ölü gibi yatıyordu.

Hastanede beklemeye başladık, zaman geçmek bilmiyordu. Benim de içim içimi yiyordu. Ablamla bir an önce konuşmak, ondan af dilemek istiyordum.

Gece yarısı oldu. Babam ve annem bekleme salonundaki koltukta uyuyakalmışlardı. Yavaşça kalktım, o camlı bölmeli yere gittim. Ablamın durumu aynıydı, bir değişiklik yoktu. Gözlerim doldu, nefesim kesildi, boğulacak gibiydim. Düşeceğim anda birinin beni yakaladığını gördüm, sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda bir sedyeydim. Yanıma bir hemşire geldi. Tansiyonuma, nabzıma baktı. Biraz daha iyisin dedi. Ona orada yatanın ablam olduğunu, onunla yaşadıklarımı anlattım. Bana: "Üzülme, ablan bunu atlatacak güçlü kızdır" dedi. Sonra da gülerek: "Kavgalarımıza kaldığınız yerden devam edersiniz" deyip gitti. Sedyeden kalktım, giysilerimi düzelttim. Ablama bakmaya gittim, durum aynı. Babamların yanına geldiğimde onlar daha uyuyordu. Ben de onların yanına oturdum.

Babamın kolumdan çekerek beni uyandırmaya çalıştığını gördüm, babama ne oluyor diye söylenirken hastanede olduğumuzu hatırladım. Haydi, kalk ablamı yoğun bakımdan çıkardılar, odaya aldılar dedi. Babamla ablamın odasına girdik, annem giysilerini değiştirmiş, çay içiriyordu. Üstüne atlayıp sarılmak istiyordum. Bana gülümseyerek baktı. Ağrıları olduğu yüzenden okunuyordu. Usulca yanına sokuldum, öptüm onu. Beni affet ablacığım dedim. Bana: "Biz kardeşiz, aramızda böyle şeyler olur dedi. Üzülmememi söyledi. Çok rahatlamıştım. Sanki üzerimde ağır bir yük kalkmıştı. Dışarı çıktım, sevincimden ağlıyordum.

Merve

Ablam giderek iyileşiyordu. Bizim de aramız çok iyiydi. Bir daha ablamı üzmeyeceğime söz verdim. Sadece ablamı değil, annemi, babamı, arkadaşlarımı da üzmeyeceğim. Bu son hafta içinde yaşadıklarım şunu gösterdi: Sevdiklerimizin değerini her zaman bilmeliyiz. Onları kaybettiğimizde ya da kaybetme noktasına geldiğimizde değil.

Bir hafta sonra ablamı hastaneden çıkardık. O, evde dinleniyor, bu dönem okula gitmeyecek. Ben okula devam ediyorum. Dersim biter bitmez eve geliyorum ve ablamla odamıza çekilip sohbet ediyoruz. Çok değiştim, artık öfkelenmiyorum. Arkadaşlarım da öyle söylüyor. O hırçın, delidolu kızın yerine başka biri gelmiş diyorlar. Hatta bazen takılıyorlar, sınırlarını mi aldırın diye.

Büşra DORUK

Kadir

Kadir

KARAR VERMEK ÜZERİNE

Hayatımızın çeşitli dönemlerinde kararlar vermek yada kararlar almak durumlarında kalmışız. Kararlar verirken bazen günlerce düşünürüz, bazen de kararsızlık durumlarında birilerine

danışarak, onların da fikirlerini alarak kararlar almaya, kararlar vermeye çalışırız.

Bu gibi durumlarla en çok biz öğrenciler karşılaşırız. Biliyorum ki içinizden şunu geçiriyorsunuz:” Çoğu zaman bizim hayatımızla ilgili kararları kendimiz bile vermiyoruz. Hangi liseye, dershaneye, üniversiteye gideceğimize ailelerimiz, yakınlarımız karar veriyor.” Bu duruma çok sinirleniyorsunuz değil mi? Benim yaşadıklarımı siz de yaşıyorsunuz. Daha iki yılım var; ama ailem şimdiden bana üniversite de seçmiş, bölüm de. Hatta üniversiteyi bitirdikten sonra nerede çalışacağım bile tasarlanmış. Kimse bana sormuyor bile. Aynı şeyler sizde de var, biliyorum. Annelerinize, babalarınıza itiraz ettiğiniz zaman size:” Sen anlamazsın, bu işi bize bırak, sen sadece çalış, şurayı kazan.” derler. Emin olun arkadaşlar bu bizim yaş grubundakiler için olağan bir şey, hiç şaşırmanın.

Peki ne yapacağız, kararlarımızı ne zaman kendimiz vereceğiz, inanın ki ben de bilmiyorum. Ama sonuçta bizler kendimize hedefler koymalıyız, onlara ulaşmak için de çaba göstermeliyiz. Ailelerimize de çok fazla kızmamalıyız. Onlar her zaman bizim iyi olmamızı isterler. İyi üniversiteler, iyi bölümler kazanalım da annemiz apartmandaki komşulara ,babamız kahvede arkadaşlarına hava atsın. Herhalde “En kötü karar kararsızlıktan iyidir.” sözü bizim için söylenmemiş.

Bazen çok korkuyorum. Ya kazanamazsam? Ders çalışmaya başlarken kafamda hep bu soru. Okulda öğretmenler, evde annem ve babam. Tabi bir de okumayan ablam. Eve gelen misafirlere annem: ”Benim kızım Hacettepe’yi kazanacak, doktor olacak”. Bunlar her halde hiç dayak yememiş. Oysa ben ,çok arkadaşımın düşündüğü gibi, Çubuk’tan, Ankara’dan kaçmak istiyorum. Benim gönlümde İzmir var. Sizlerin de gönüllerinizde bir yerler vardır. Allah gönlümüze göre versin.

Büşra Damla EGE

CANIM ÖYLE İSTEDİ

Hayatta bazı şeylerin açıklaması yoktur. İstemişsin ve yapmışsındır. Öyle değişik ve karmaşık bir yaşamın içindeyiz ki yapmam dediğin şeyin başrolünde buluveriyorsun kendini. Yıllar önce ayıpladığın şey şu anki zaman diliminde nasıl da mutluluk veriyor insana. Bence büyük konuşmamalı hayat hakkında. Ne götüreceği, ne getireceği belli olmaz çünkü. Ben hatalarım ile mutluyum diyebilmeli insan. Yanlışlar hayatın akışını değiştirebiliyor. Çok acı bir olay yaşıyorsun. Bir daha eskisi gibi olamam, gülemem diyorsun. Tam da umudunu kestiğin an hayat bir mucize ile çıkıyor karşına ve şükrediyorsun o acıya, unutuveriyorsun.

Tecrübe çok önemlidir insan hayatında. Bir tabut düşün. İçinde ben, içinde sen diyen birini küçük şeyler yıkamaz; âmâ acıyla yeni tanışacak biri için çaresizliğin dibidir belki de. Dünya bir okuldur. Orada herkes hayatı boyunca öğrencilikten kurtulamaz. Hayatta iki çeşit insan vardır benim gözümde. Bir kısmı “kuralcı”, diğer kısmı ise “anı yaşar” kafasında. Bence ikisi de dengelemeli hayatı. Yaşadığımız toplumda “el alem ne der? Düşüncesi öyle yaygınlaşmış ki, insan gönül rahatlığıyla içinden geleni yapamaz hale geliyor. Sanki hayatımızı el alem düzenliyor.

Sonucu her ne olursa olsun, bence insan yüreğinin sesine kulak vermeli. Doğruyu, yanlış yapıp öğrenmeli, tecrübeleri yaşayarak kazanmalı ve hedefi olmalı. Çünkü hedefi olmayan bir gemiye hiçbir rüzgâr yardım etmez. Kabul edilen yanlışlık, kazanılmış bir zaferdir.

Elçin GÜLTEKİN

SERÇE İLE KARINCA

Bir buğday tarlasında kocaman bir ağaç.
Ağaca konmuş bir serçe.
Ağacın altında kırık buğday taneleri toplayan
Çalışkan ve gariban bir karınca.
İkisi başlamış sohbete.
Serçe sormuş karıncaya:
-Ne yapıyorsun karınca.
Karınca cevap vermiş:
-Yiyecek topluyorum kış için.
Serçe dalda gölgede sınısice,
Karıncanın toplamasını beklemiş.
Sonra karıncaya:
-Ben acıktım, onları bana ver,
Yoksa seni yerim.
Karınca kenara çekilmiş korkudan;
Serçe yemiş hepsini.
Karınca çaresiz izlemiş.
Uçup giderken de karıncaya:
-Bu dünya böyle karınca kardeş.
Çalışır, didirir toplarsın
Bir uyanık gelir, hepsini alır, götürür.
Aman karınca kardeş, uyanık ol;
Tatlı dil ve yumuşak söze kanma!

Kerim YILMAZER

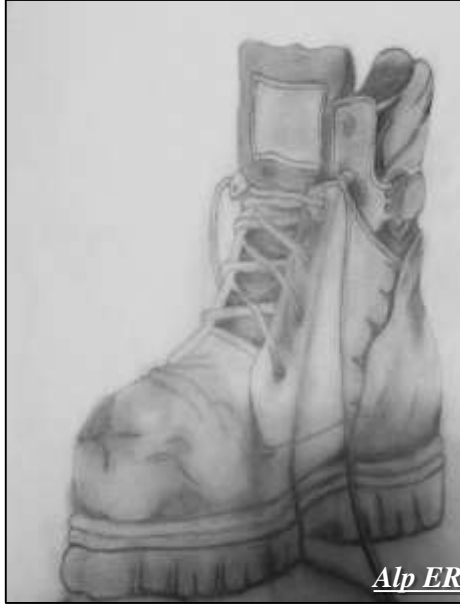
UMUT

Güneş, batınca terk etmez gökyüzünü,
Hüzün çökmesin yüreğine.
Bak! Gökyüzüne asılı lambalar,
Nasıl da saldırıyor, karanlığın kalbine!

Işık değirmenleri döner;
Pervane olur Ay'ın yüzünden.
Her bir zerresi gelir kanar
Hüzünlü yüreklere.

Gözlerinde yakamoz ışıkları sönmessin.
Akan tüm gözyaşların denizdendir bilesin.
Sen ağlama ki, denizler tükenmesin.

Bedirhan Arda KEMİKKİRAN

Alp ER

KIRGINLIKLARA DAİR

Her şeye zamanla alışıyor insan.
Yalnızlığa, mutsuzluğa, acıya...
Bazen gülmeyi bile unutuyor gibisin.
Zor bir bakış, ufacık bir gülümseme...
Hatan olmasa da susuyorsun.
Biliyorsun, konuştuğça canının daha çok yanacağını;
Ama ona da alışıyorsun gün geçtikçe.
Çünkü yeni bir acının içinde olacağından;
Kimsenin seni anlamayacağından.
Biliyorsun, suçsuz durumda olduğunu,
Ama işte anlamıyor kimse, buna da alışıyorsun.
Zaman acıların için hayal kırıklarıyla dolu,
Bunu da biliyorsun.

Beyza BAL

BİZDEN BİR YAZAR: SABAHATTİN ALİ

Sabahattin Ali... Çağdaş Türk romanının büyük ustası. Toplumcu gerçekçi romanımızın öncüsü. Okuduğum yazarlar içerisinde beni en çok etkileyen kişi. Neredeyse bütün romanlarını okudum. Akıcı, sürükleyici bir dil ve anlatımla insan büyüleniyor adeta. Bütün eserlerinde daha ilk sayfadan itibaren insanı

saran, insanda merak duygusunu en üst safhaya çıkararak bir kurgu ve olay örgüsü var. Acaba ne olacak diye merak ediyorsunuz ve kitabı bir solukta okumak ve bitirmek istiyorsunuz.

Okuduğum son kitabından mıdır yoksa onun dağların gölgesinde öldürülmeden önce yazdığı son romanı oluşundan mıdır Sabahattin Ali'nin "Sırça Köşk"ünü okuduktan sonra apayrı bir duygu yarattı bende. Romanlarının konusu, dili ve anlatımı tümüyle Anadolu insanı. Yaşadığı dönemde en başarılı romanlar yazan, Türk toplumunun sorunlarını en iyi yansıtan bir yazar:

Değil kitapları, yaşaması bile sakıncalı görülen ve kırk sekiz yaşındayken öldürülen bu yazardan geriye kitapları kalmış. Sizlere de Sırça Köşk, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna romanlarının okumanızı tavsiye ediyorum. Eminim ki okuduğunuza pişman olmayacaksınız.

Ayşenur GÜRKAN

MUCİZE

Mucizelere inanır mısınız bilmiyorum. Ama ben bu filmi izledikten sonra inanmaya başladım. Şunu gördüm: Biz farkında olsak da olmasak da hayatımızın çeşitli dönemlerinde karşılaşacağımız herhangi biri hayatımızı değiştirebilir. Bu mucize değil midir?

Sanırım hangi filmden söz ettiğimi anladınız. Mahsun Kırmızıgül'ün "mucize" adlı filmi. Biliyorum, birçoğunuz izlemiştir; âmâ hayatı değişen o film kahramanının gözüyle olaylara bakın.

Bu film bana göre Mahsun Kırmızıgül'ün bütün filmleri içinde en güzeli ve en duygu yüklüsü... Hatta biraz da sıra dışı. Kısaca tam bir başyapıt. Filmde hem dram hem de komedi unsurları bir arada kullanılmış. Ben bir sinemasever olarak onun bütün filmlerini izledim. En çok bu filminden etkilendim.

"Aziz" karakterini canlandıran oyuncu kariyerinin en zor rolünü oynamıştır herhalde. Zaten ben de en çok ondan etkilendim. Bu rolü hatasız ve mükemmel biçimde oynamıştır. Filmin konusu, amacı öyle bir işlenmiş ki filmin nasıl biteceğini insan istemese de merak ediyor. Sürükleyici ve akıcı... Sonunda Aziz'in düzelmesi müthiş bir final olmuş. İzlemeyenlere tavsiye ediyorum. Duygusal bir kişiliğiniz varsa biraz da gözleriniz nemelecek.

Doğan BAĞCI

BELKİ SEN HİÇ BİLMEMEYECESİN

Ben kuşları severim, kanat çırpmalarını;
Özgürce gökyüzünde süzülüşlerini.
İncecik gagalarında çıkan şarkıları.
Bana özgürlüğü hatırlatan beyaz kanatlarını;
Ve bir de gagalarındaki yiyeceklerle,
Yuvalarına dönüşlerini.

Ben ağaçları severim, dallarında yaprakları;
Ağaçlar denizi ormanları.
Yalnızlık çekenler için ana kucağı.
En çok da çınarları severim.
O asırlık abideleri.
İkimizin adını kazıdığım kocaman çınarı.

Bir kalbin içinde,
İkimizin adlarının baş harfleri.
O benim yüreğim seni sığdıramadığım.
Çınar büyüdükçe kalbim de büyüyecek;
Belki sen hiç bilmeyeceksin
Bu garibanın kim olduğunu.

Ali GARİP

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa MESÇİOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

BEKİR İŞBAŞARAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

MERVE ÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

ASLIHAN DURMAZ

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /
ANKARA 0 (312) 837 12 55